

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/118/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6617203961
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6617203961.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Márie Podhorovej, v právnej veci žalobcu: R. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX G., E. C./XX, v konaní právne zastúpená JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO:42 256 593, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26, IČO: 35 792 752, právne zastúpený JUDr. Andreou Cvikovou, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie 1.750,00 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 9Csp/79/2017-124 zo dňa 29. 03. 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 9Csp/79/2017-124 zo dňa 29. 03. 2019 p o
t v r d z u j e .

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec (ďalej len „súd prvej inštancie“) žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.750,00 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne počnúc od 26.10.2016 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I. rozsudku). Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100% (výrok II.), pričom vyslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok III.). V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa dňa 15.03.2017 podala na tamojšom súde žalobu o zaplatenie 1.750,00 Eur s príslušenstvom, na základe ktorej súd prvej inštancie vydal platobný rozkaz dňa 23.03.2017, č.k. 9Csp/79/2017-18. Proti platobnému rozkazu podal odpor žalovaný, v dôsledku čoho bol platobný rozkaz zrušený a vec bola súdom prvej inštancie prejednaná. Ďalej súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 9Csp/79/2017-60 zo dňa 28.07.2017 tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 1.750,00 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne počnúc od 26.10.2016 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. V dôsledku podaného odvolania žalovaného vo veci rozhodoval Krajský súd Banská Bystrica, ako súd odvolací, ktorý uznesením rozsudok Okresného súdu Lučenec zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V zrušujúcom uznesení odvolací súd usmernil súd prvej inštancie, aby v ďalšom konaní posúdil, či medzi žalobkyňou a žalovaným došlo alebo nedošlo k uzavretiu zmluvy. V prípade, ak vyhodnotí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo, tento záver právne odôvodní vrátane vysporiadania sa s následkami s tým spojenými, ako aj s otázkou premlčania nároku žalobkyne. Po vrátení veci odvolacím súdom súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie na deň 29. 03. 2019 a vec prejednal. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie konštatoval,

že medzi žalobkyňou a žalovaným nie je sporné, že spor medzi stranami je spotrebiteľským, ktorý súvisí so spotrebiteľskou zmluvou. Žalobkyňa požiadala o poskytnutie úveru ako fyzická osoba, ktorá nekonala pri uzatváraní v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalobkyňa tak súd považoval jednoznačne za spotrebiteľku, ktorá požiadala o poskytnutie úveru. Bezdôvodné obohatenie, ktorého vydania sa žalobkyňa domáha, je síce samostatným inštitútom, avšak, aby súd mohol posúdiť dôvodnosť žaloby žalobkyne musel podrobiť kontrole, či žalovaný, ktorý podnikal v oblasti poskytovania úverov postupoval v súlade s právnymi predpismi. Je zrejmé, že Všeobecné obchodné podmienky boli vopred pripravené pre veľký počet spotrebiteľov. V ďalšom obsahu odôvodnenia súd poukázal na ust. § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je zmluva uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. V predmetnej veci požadovala žalobkyňa o poskytnutie úveru. Žalovaný akceptoval poskytnutie úveru, avšak oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi obsahuje dodatky, ktoré sa týkajú podstatných náležitostí spotrebiteľského úveru tak, ako ich predpokladá ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom ku dňu 12.11.2013. V Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru žalobkyňa žiadala o poskytnutie úveru (úverový limit) vo výške 1.500,00 Eur. Splatnosť úveru bola určená na 42. splátok. Mesačná splátka vrátane úrokov bola vo výške 80,37 Eur. Celková čiastka, ktorú musí dlžníčka zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru): 3.375,54 Eur. Predpokladaná RPMN za úver predstavovala, 70,01%, ročná úroková sadzba úveru bola 70,01%. Priemerná RPMN za úver: 46,06% a poskytnutá čiastka revolvingu: 790,84 Eur. Predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu bola 63,32 % a ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %. V oznámení veriteľa o schválení úveru, ktoré bolo vyhotovené dňa 12.11.2013 sú doplnené ďalšie údaje: dátum splatnosti prvej splátky úveru, dátum splatnosti poslednej splátky úveru, periodicita splácania splátky v priebehu periódy splácania, RPMN úveru 69,72%, priemerná hodnota RPMN platná ku dňu podpísania zmluvy o revolvingovom úvere: 46,06%, schválená výška revolvingu 902,92 Eur, výška mesačnej splátky úveru po vykonaní revolvingu 80,37 Eur, RPMN po vykonaní revolvingu predpokladaná výška 60,49%. Súd prvej inštancie tak považoval oznámenie veriteľa o schválení úveru za nový návrh zmluvy o úvere, ktorý žalobkyňa v písomnej forme neakceptovala, pričom táto skutočnosť bola medzi stranami nesporná, a preto súd konštatuje, že k vzniku zmluvy v písomnej forme, ktorá by mala všetky náležitosti predpokladané ustanovením § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. účinného ku dňu 12.11.2013 nedošlo. Nebol dodržaný postup predpokladaný ustanovením § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný nedodrжал postup pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 43a až 44 Občianskeho zákonníka, keď v oznámení veriteľa o schválení úveru doplnil niektoré podstatné náležitosti, ktoré každá zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá musí mať. V oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi je doplnený dátum splatnosti prvej splátky úveru, dátum splatnosti poslednej splátky úveru, takže nový návrh zmluvy je doplnený o náležitosť, ktorá vyplýva z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f). Zmenená je v novom návrhu zmluvy RPMN, čo je podstatná náležitosť zmluvy o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z.. Súd zdôraznil, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov najmä z toho dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu, zmluva bola uzavretá len ústnou formou, a pretože žalovaný poskytol žalobkyňi finančné prostriedky vo výške 1.284,25 Eur, finančné prostriedky zaplatené nad tento rámec je nutné považovať za bezdôvodné obohatenie. Z prehľadu platieb na č.l. 56 bolo preukázané, že žalobkyňa zaplatila žalovanému celkom v splátkach sumu 3.375,54 Eur, pričom v skutočnosti boli žalobkyňi poskytnuté finančné prostriedky vo výške 1.284,25 Eur. Žalovaný tak získal na úkor žalobkyne bezdôvodné obohatenie vo výške 2.091,29 Eur. Nakoľko žalobkyňa sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.751,-Eur, súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyňi sumu 1.750,-Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne, počnúc dňom 26. 10. 2016 do zaplatenia.

2. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a uviedol, že nakoľko mala žalobkyňa v spore plný úspech, súd jej priznal náhradu trov v rozsahu 100 %.

3. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) Civilného sporového poriadku. Uviedol, že na to, aby nejaká zmluva vznikla, musí mať obligatórne náležitosti ustanovené právnym poriadkom. Ak tieto dodržané nie sú, potom nedochádza k vzniku zmluvy. Ak však ide o iné ako obligatórne náležitosti (t.j. fakultatívne), potom absencia takýchto fakultatívnych dojednaní má za následok len to, že takéto dojednania nie sú platné. Ich nedodržanie nemá za následok nevzniknutie zmluvy. Súd prvej inštancie bez opory v akomkoľvek dôkaze označil oznámenie o schválení úveru za návrh na uzavretie zmluvy. Pritom z obsahu uvedeného dokumentu vyplýva a je zrejmé len to, že ide o rekapituláciu údajov vyplývajúcich z uzavretej zmluvy. Zákon č.

129/2010 Z.z. v § 9 neupravuje, že ide o náležitosti, ktoré si strany medzi sebou dojednávajú. Nevyplýva to ani z uvedeného ustanovenia, a naopak, z povahy jednotlivých náležitostí vyplýva, že sa uvádzajú v zmluve nie ako výsledok zmluvného konsenzu (napríklad označenie kontrolného orgánu, RPMN, priemernej RPMN a pod.). To znamená, že ak medzi uvedenými náležitosťami je taká, ktorá je výsledkom dohody strán, potom ide o dôsledok vyplývajúci z iného právneho predpisu. V prípade úverovej zmluvy je to ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka, ktoré obsahuje definíciu úverovej zmluvy. Podporne poukázal žalovaný na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/839/2016 zo dňa 29. 06. 2016 k otázke údaju ohľadom RPMN. Ak teda súd prvej inštancie konštatoval, že nedošlo k uzavretiu zmluvy v písomnej forme bez toho, aby posúdil, čo zákonná úprava pre vznik úverovej zmluvy vyžaduje, potom dospel k nesprávnemu právnemu záveru o neuzavretí zmluvy a vo veci nesprávne rozhodol. Zároveň žalovaný namietal, že rozsudok je nepreskúmateľným v časti výroku o úroku z omeškania, pričom v konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz, na základe ktorého by mal súd preukázané omeškanie od 26.10.2016. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu a tiež náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Odvolanie žalovaného bolo doručené právnomu zástupcovi žalobkyne dňa 25. 04. 2019.

5. Dňa 16. 05. 2019 sa žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrila k odvolaniu žalovaného. Uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, dostatočne odôvodnený. Podľa názoru žalobkyne nie je možné rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť na základe odvolania podaného žalovaným. Úvahy žalovaného sú zjavne nesprávne a súdnou praxou dávno prekonané. Zmluva o úvere má svoju všeobecnú úpravu v Obchodnom zákonníku, avšak v danom prípade ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorého špeciálna úprava je obsiahnutá v zákone č. 129/2010 Z. z.. Z ustanovenia § 9 ods. 2 zákona potom celkom jednoznačne vyplýva, aké sú základné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Medzi tieto náležitosti potom patrí aj termín splatnosti splátok a termín konečnej splatnosti úveru. Tieto náležitosti v žiadnom prípade nie sú fakultatívne, inak by s nimi zákon nespájal sankcie pre veriteľa (napr. bezúročnosť úveru). V ďalšom poukázala žalobkyňa na znenie § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 a uviedla, že vo veci bolo nesporné, že dňa 12.11.2013 žalovaný doplnil do zmluvy údaje v časti 6 a v uvedený deň vyhotovil aj listinu „Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXX“, pričom v tejto listine sú obsiahnuté nové údaje, ktoré pri vypisovaní žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru žalovaný neuvádzal. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto vychádza zo správne zisteného skutkového stavu, na ktorý súd aplikoval príslušné ustanovenia právnym predpisov. Závery súdu prvej inštancie podporuje aj súdna prax. Z týchto dôvodov preto nie je rozsudku súdu prvej inštancie čo vytknúť. Žalovaný v podanom odvolaní len opakuje svoje argumenty, na ktoré nielen v tomto konaní, ale aj v mnohých ďalších, dostáva stále rovnakú odpoveď. Zmluva o spotrebiteľskom úvere tak bola v danom prípade uzatvorená konkludentne, pričom takýto spôsob uzatvorenia zmluvy je podľa zákona č. 129/2010 Z. z. neprípustný a spája s ním sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Zásadným dôvodom pre vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je nesprávna RPMN, pričom nesprávnosť spočíva v a) skutočnosti, že RPMN je vyjadrená nižším údajom ako samotný úrok, pričom úrok tvorí jednu zo zložiek RPMN, teda celkovej odplaty, b) nesprávnom výpočte RPMN, pretože žalovaný poskytoval žalobcovi úver v krátenej výške. Medzi stranami taktiež nebola platne dojednaná úroková sadzba, pretože úrok vo výške 70% odporuje dobrým mravom. Ide o približne 6-násobné prevýšenie oproti priemerným úrokovým mieram bánk. S poukazom na uvedené dôvody žalobkyňa navrhla rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny.

6. Vyjadrenie žalobkyne bolo právnomu zástupcovi žalovaného doručené na vyjadrenie dňa 20. 05. 2019. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

7. V dôsledku podaného odvolania žalovaného krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, rozsudok okresného súdu napadnutý odvolaním žalovaného podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie, pokiaľ skúmal dôvodnosť a zákonnosť uplatneného nároku žalobkyne správne právne posúdil vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným ako vzťah spotrebiteľský a následne správne venoval pozornosť skúmaniu zmluvných podmienok v kontexte obligatórných zákonných požiadaviek obsahových náležitostí spotrebiteľského úveru vyplývajúcich z osobitnej úpravy spotrebiteľských úverov. Zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. vyžaduje pre platnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere obligatórne písomnú formu (§ 9 ods. 1, veta prvá Zákona o spotrebiteľských úveroch). Samotný kontrakčný proces uzatvárania zmluvy ako výsledku spravidla dvojstranného konsenzu zmluvných strán upravuje Občiansky zákonník vo svojich všeobecných ustanoveniach.

10. Podľa § 40 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo aj „OZ“, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

11. Podľa ust. § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len „návrh“), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

12. Podľa ust. § 43c ods. 1 a 2, vety prvej, OZ včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu.

13. Podľa § 44 ods. 1, 2 OZ zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť.

14. Mlčanie alebo nečinnosť sami o sebe neznamujú prijatie návrhu. Prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh.

15. Podľa ust. § 9 ods. 1, veta prvá, zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu.

16. Predmetom odvolania, ktoré podal žalovaný, je spochybnenie záveru súdu, podľa ktorého platne k uzavretiu zamýšľanej zmluvy o revolvingovom úvere medzi žalobkyňou a žalovaným nedošlo, a to z dôvodu nedodržania zákonom predpísaného postupu (návrhu zmluvy od oferenta - akceptácia návrhu zmluvy bez výhrad, zmien či doplnkov), pričom súd prvej inštancie zmenené a doplnené údaje v bode 6., resp. v oznámení o schválení revolvingového úveru, oproti bodu 5., konkrétne v údají o predpokladanej RPMN a RPMN za úver, považoval za nový návrh na uzavretie zmluvy, ktorý podliehal schváleniu a akceptácii žalobkyne, ako úverovej dlžníčky. Odvolací súd reagujúc na konkrétne odvolacie argumenty žalovaného, uvádza k veci nasledovné:

17. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie bez opory v akomkoľvek dôkaze, označuje oznámenie o schválení úveru za návrh na uzavretie zmluvy, pričom z obsahu uvedeného dokumentu vyplýva a je zrejmé, že ide len o rekapituláciu údajov vyplývajúcich z uzavretej zmluvy, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa samotnou listinou (oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX) zaoberal z dôvodu preskúmania správnosti a úplnosti kontrakčného procesu uzatvárania spotrebiteľskej zmluvy (zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru), keď žalobkyňi ako spotrebiteľke bol pri žiadaní o úver poskytnutý žalovaným predtlačný formulár, do ktorého žalobkyňa ako žiadateľka o úver vpisovala údaje v časti 5., a to dňa 11. 11. 2013. Návrh zmluvy následne osobitne posudzoval žalovaný, ako veriteľ z úveru, ktorý až nasledujúci deň - 12. 11. 2013 reagoval na návrh žalobkyne na uzavretie úverovej zmluvy, jednak vyplnením údajov obsiahnutých v článku 6., ktorého obsah sa však v podstatných náležitostiach zmluvy odlišoval od samotného návrhu na uzavretie zmluvy učeného žalobkyňou, ako žiadateľkou o úver. V nadväznosti na žalobkyňou predloženú žiadosť dňa 11. 11. 2013 učinil žalovaný i ďalší jednostranný úkon smerom k žalobkyňi, a to práve uvedeným oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktorý sa však rovnako, ako údaje uvádzané žalovaným ako veriteľom v bode 6., odlišoval od návrhu na uzavretie zmluvy predloženého žalobkyňou. Súd prvej inštancie sa teda správne zaoberal obsahom bodu 6. v samotnej žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/ zmluvy o revolvingovom úvere, ako aj oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, nakoľko práve uvedené boli reakciou žalovaného, ako úverového veriteľa, na návrh žalobkyne na uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom (revolvingovom) úvere.

Pokiaľ súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že návrh na uzavretie zmluvy obsiahnutý v článku 5. zmluvy sa odlišuje od článku 6. a navyše v jednostranne vyhotovenom návrhu veriteľa o schválení úveru sú doplnené ešte ďalšie náležitosti obsahujúce a upravujúce povinnosti dlžníka, ako dátum prvej splátky, splatnosť splátok a ich periodicita, je nutné konštatovať, že záver súdu prvej inštancie o nedostatku platne uzatvorenej úverovej zmluvy v písomnej forme je vecne správny.

18. I pokiaľ ide o náležitosť úverovej zmluvy RPMN, tento údaj je považovaný za obligatórnu náležitosť každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to v zmysle § 9 ods. 2 pís. j/ zák. č. 129/2010. V prejednávanej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa vyplnením časti 5. formulára úverovej zmluvy žalobcovi navrhla, aby s ňou bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, pričom z ust. § 37 ods. 1 a § 43a ods. 1 OZ je zrejmé, že predpokladom platného uzatvorenia zmluvy je dostatočne jasný, určitý, vážny a zrozumiteľný návrh jednej zmluvnej strany (oferenta) a účinné konkrétne a včasné prijatie návrhu druhou stranou, ktorej je tento návrh určený, a to bez výhrad, zmien, či doplnkov v zásadných údajoch. Zmluva, ako spravidla dvojstranný konsenzuálny právny dôvod v zmysle ust. § 44 v spojení s ust. § 37 ods. 1 a § 43 ods. 1, vety prvej OZ, je platne uzatvorená až okamihom dôjdenia vyjadrenia súhlasu s obsahom návrhu oferentovi. V danom prípade však z hľadiska naplnenia bezpodmienečnej požiadavky zachovania písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo všetkých jej obligatórne požadovaných zákonných náležitostiach, nemožno prijať záver, že veriteľ návrh na uzavretie zmluvy bez výhrad a doplnkov v zásadných údajoch akceptoval, a to vyplnením časti 6. zmluvy v údajoch o schválenom revolvingovom úvere. Údaje sa rozchádzajú v už konštatovaných častiach, pričom pokiaľ žalobca zmenil údaj o RPMN, ide o zmenu pôvodného návrhu žalovaného, ako žiadateľa o úver v zásadnej časti. Údaj o RPMN je nielen obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. j/ zák. č. 129/2010 Z. z.), ale je pre spotrebiteľa údajom rozhodujúcim, ktorý musí byť uvedený zrozumiteľne a pravdivo aj pre priemerného spotrebiteľa a povinne musí byť obsiahnutý v zmluve o spotrebiteľskom úvere, nakoľko na základe uvedeného má spotrebiteľ možnosť zvážiť všetky podmienky čerpania a splácania úveru a rozhodnúť sa, či do zmluvného vzťahu vstúpi alebo nie, pričom práve na základe uvedeného údaju posudzuje i výhodnosť, či nevýhodnosť úveru.

19. Navyše, odvolací súd nad rámec odôvodnenia uvedeného súdom prvej inštancie uvádza, že celkom novou náležitosťou a údajom pôvodne v časti 5. (t. j. návrhu na uzavretie úverovej zmluvy) sa nenachádzajúcou, je aj údaj o ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania v predmetnej veci, konkrétne veriteľom určený vo výške 8,5% ročne. V prejednávanej veci tak až žalovaný, ako veriteľ z úveru, po vyplnení časti 5. a podpísaní celej žiadosti žiadateľom o úver, t. j. žalobkyňou, doplnil až nasledujúci deň po podpise návrhu zmluvy žalobkyňou nový údaj, s ktorým sa žalobkyňa v čase vyplnenia žiadosti o úver nemohla oboznámiť, a to vo výške, ktorú žalobkyňa v čase vypĺňania žiadosti (zmluvy), nemohla poznať a nemohla teda túto výšku ani nijako ovplyvniť. Žalovaný tak bez vedomia a súhlasu žalobkyne ako dlžníka z úverovej zmluvy, doplnil náležitosti zmluvy o úvere až v časti 6. formulára, pričom tieto jednostranne žalobkyňi ako úverovej dlžníčke len oznámil listinou - Oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktoré vzhľadom na uvedené je však potrebné považovať za nový návrh na uzavretie zmluvy, ktorý mala opätovne v rámci kontraktačného mechanizmu schváliť druhá zmluvná strana (v písomnej forme).

20. Zmluva je v súlade s ust. § 44 ods. 1 OZ uzavretá až okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť a včasné prijatie návrhu nadobúda účinnosť až okamihom, keď vyjadrenie súhlasu s obsahom návrhu dôjde navrhovateľovi (§ 44 ods. 2 OZ). Pokiaľ tak v čase vypĺňania časti 5. formulára žalobkyňa ako žiadateľka úveru nemala k dispozícii všetky obligatórne požadované údaje o úvere tak, ako ich v písomnej podobe a v čase uzatvárania a podpisovania konkrétnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadovala zákonná úprava, nemožno mať za to, že zmluva o úvere bola riadne v písomnej forme tak, ako to vyžaduje osobitný právny predpis - zák. č. 129/2010 Z.z. . Právnym následkom nedostatku riadne uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere v písomnej forme je vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktoré súd prvej inštancie posúdil v súlade so žalobným návrhom na sumu 1.750,-Eur, ako rozdielu medzi poskytnutými finančnými prostriedkami žalobkyňi žalovaným a vrátenými finančnými prostriedkami žalobkyňou žalovanému. Tento záver, pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia, žalovaný v podanom odvolaní nenamietal.

21. Pokiaľ sa týka odvolacej námietky obsiahnutej v odvolaní žalovaného o tom, že rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľným v časti výroku o úroku z omeškania, pričom v konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz, na základe ktorého by mal súd preukázané omeškanie od 26. 10. 2016, odvolací súd sa

s uvedenou odvolacou námietkou vysporiadal v zmysle ust. § 387 ods. 3 Civilného sporového poriadku a odôvodnenie súdu prvej inštancie v tejto časti doplnil s poukazom na vykonané dokazovanie súdom prvej inštancie v prejednávanej veci v predchádzajúcom priebehu konania. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku na str. 5. ods. 20 vyplýva, ktoré dôkazy súd v prejednávanej veci vykonal, pričom medzi uvedenými je tiež uvedená predsporová výzva žalobkyne zo dňa 13. 05. 2016 a vyjadrenie žalovaného k nej zo dňa 20. 10. 2016, ktoré sa nachádzajú na čl. 10, 11, 12, súdneho spisu a s ktorými boli sporové strany v konaní oboznámené. Práve z uvedených a vykonaných dôkazov vyplýva, že žalobkyňa doručila žalovanému výzvu zo dňa 13. 05. 2016 na plnenie/vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením úrokov a poplatkov zo zmluvy o spotrebiteľskom úver, na ktorú žalovaný odpovedal dňom 26. 10. 2016, keď uviedol, že výzvu žalobkyne považuje za nedôvodnú a plnenie požadované žalobkyňou, tejto neposkytol. Súd prvej inštancie tak správne určil moment omeškania od časového momentu reakcie žalovaného na výzvu na vydanie, resp. zaplatenie bezdôvodného obohatenia v sume 1.750,-Eur. Uvedené odôvodnenie vyplýva tiež z pôvodne vydaného rozsudku súdu prvej inštancie v prejednávanej veci, rovnako ukladajúcej povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyňi 1.750,-Eur, ktoré však bolo v dôsledku podaného odvolania uznesením krajského súdu zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Odvolací súd tak konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru i v časti ukladajúcej povinnosť zaplatiť úrok z omeškania odo dňa 26. 10. 2016, pričom na prijatie takéhoto rozhodnutia bolo vo veci vykonané i dokazovanie oboznámením s predsúdnou výzvou žalobkyne a reakciou žalovaného na takúto predsúdnou výzvu, preto odvolací súd sa s uvedenou námietkou vysporiadal sám postupom podľa § 387 ods. 3 Civilného sporového poriadku. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd napadnuté rozhodnutie prvej inštancie potvrdil v meritórnej časti ako vecne správne, ktorému priznanému nároku logicky na strane druhej zodpovedá povinnosť žalovaného zaplatiť žalobkyňi náhradu trov konania v rozsahu 100%.

22. Odvolací súd preskúmal i správnosť výroku o trovách konania, nakoľko sa jedná o výrok závislý a keďže súd prvej inštancie správne vyhodnotil celkový úspech žalobkyne v predmetnom konaní, správnym je i výrok II. rozsudku o trovách konania, ktorým žalobkyňi súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100% postupom podľa § 255 ods. 1 CSP.

23. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol s poukazom na ust. § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní iniciovanom odvolaním žalovaného, žalovaný nebol úspešný ani sčasti, a preto žalobkyňi, právne zastúpenej v predmetnej právnej veci vznikol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňi v súvislosti s odvolacím konaním i trovy konania reálne vznikli (trovy právneho zastúpenia), odvolací súd rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyňi, resp. zaplatiť žalobkyňi, náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o výške trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

24. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťel'om fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťel'om právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel' v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaťel' domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).